

[Landbrugsministeren]

De oplysninger, der er indeholdt i mit svar af 17. oktober 1983 på spørgsmål nr. S 54, drejer sig som nævnt i svaret om statens støtte til landbruget, dvs. de nationale landbrugsordninger opført under finanslovens § 11.

I opgørelsen indgår alene landbrugsordninger finansieret af den danske stat samt ordninger, hvor EF inden for rammerne af den fælles strukturpolitik yder bidrag, normalt svarende til ca. 25 pct. af finansieringsudgifterne.

Opgørelsen omfatter derimod ikke udgifter i forbindelse med EFs markedsordninger, som finansieres af EFs landbrugsfond, men som finanslovs teknisk opføres under § 11.

De udgifter, der kommer til udtryk i forbindelse med EFs markedsordninger, afhænger helt af det enkelte medlemslands produktions- og eksportstruktur.

Hvis den samlede danske landbrugsproduktion eksempelvis blev afsat på det fælles marked og ikke, som det rent faktisk er tilfældet, i vidt omfang eksporteres til tredjelande, ville udgiften til eksportstøtte helt bortfalde.

Markedsordningerne i EF kan derfor efter min opfattelse ikke sidestilles med nationale støtteordninger.

I begrundelsen for spørgsmålet anføres i opstillingen både udbetalinger i Danmark fra EFs landbrugsfond og Danmarks samlede bidrag til EFs budget, hvilket naturligvis er dobbeltregning.

I opstillingen er det således kun et tilskud til nedbringelse af produktionsafgifter for landbrug m.v. og rentetilskud til jordbrugserhvervene, der kan opfattes som landbrugsstøtte.

Jeg skal endelig henlede opmærksomheden på, at mit svar af 17. oktober 1983, som det fremgår heraf, er baseret på opgørelser over faktisk forbrug til landbrugsordningerne i finansårene 1981 og 1982, mens der i spørgsmålet er taget udgangspunkt i finanslovsforslaget for 1984.

Spm. nr. S 68

Til *socialministeren* (18/10 83) af:

Agerschou (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvor man konkret finder retsgrundlaget for at administrere dispensationsbestemmelsen i § 25, stk. 5, ved-

rørende varighedsbegrænsningen for modtagelse af dagpenge ved sygdom eller fødsel på en sådan måde, at forlængelse af dagpengeperioden normalt kun kan gives for 13 uger?«

Begrundelse

Der er tidligere stillet et nogenlunde tilsvarende spørgsmål – nr. S 1557 – som der imidlertid ikke blev svaret på. Der blev henvist til besvarelse af 29. august af et andet spørgsmål, nr. S 1556, hvor følgende afsnit forekommer: »13. ugers reglen er valgt som udgangspunkt, bl.a. fordi det kun undtagelsesvis vil være tilfældet, at der på den ene side ikke er udsigt til helbredelse inden de 13 uger, medens det på den anden side tør fastslås, at der vil være tale om raskmelding et mindre antal uger derefter.«

Bortset fra at afsnittet er formuleret unødigt kompliceret og kryptisk, besvares spørgsmålet ikke. Der skal være retsgrundlag for at vælge 13 uger som udgangspunkt. Det har ministeren ikke indtil nu angivet – efter spørgerens opfattelse, fordi det ikke eksisterer. I bemærkningerne til det pågældende ændringsforslag blev begreberne »i en kortere periode« og »inden for et kortere tidsrum« benyttet.

Direkte adspurgt om, hvad disse begreber konkret betød, svarede ministeren – desværre kun mundtligt – at det måtte afhænge af den enkelte sag. 13 uger er på intet tidspunkt blevet nævnt under lovforslagets behandling. Derfor spørges nok en gang, hvor retsgrundlaget konkret findes for at administrere dispensationsbestemmelsen i § 25, stk. 5, vedrørende varighedsbegrænsningen for modtagelse af sygedagpenge på en sådan måde, at forlængelse af dagpengeperioden normalt kun kan gives for 13 uger.

Svar (26/10 83):

Socialministeren (Palle Simonsen):

Ved bestemmelsen i dagpengelovens § 25, stk. 5, er det overladt til chefen for sikringsstyrelsen at vurdere, hvornår ganske særlige omstændigheder taler for, at dagpengeperioden forlænges.

Denne vurdering sker konkret i hvert enkelt tilfælde, men må, navnlig af hensyn til den almindelige retsgrundsætning om ligebehandling og dermed for at sikre en rimelig